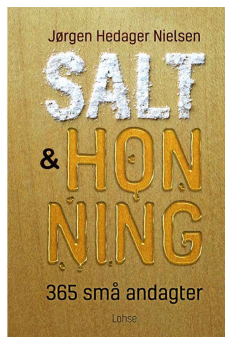

Bog

Gode ord til et helt år

3 stjerner

9. december 2019, kl. 0:00
Søren Hermansen

”Salt og honning” er en ny andagtsbog med 365 ganske korte, nok også for korte, refleksioner over en bibeltekst, hvor der desværre mangler en bønsmæssig dimension

Der bliver ved med at udkomme andagtsbøger. Det må jo være, fordi forlagene tror, at der er behov for dem. Man ser for sig, at familien samles om aftenen, og en voksen læser et stykke fra andagtsbogen. Der er noget helt Jeppe Aakjærsk over det, at ”så slutter far i Jesus navn, og hjemmet går til hvile”. Det er nok et billede, der ikke helt passer på moderne tider, hvor familien har så mange gøremål, og tv’et kører med sport og serier i baggrunden, men man håber da, at det sker.

Måske skal man slet ikke forestille sig, at moderne andagtsbøger taler ind i den gamle familietradition, men at de taler ind i en anden situation. Det kunne være et pars eller den enliges lille aftenstund, hvor det er, som Holger Lissner siger det i ”Nu går solen sin vej”, at nu er ”timen til stilhed, til bøn og til tanker”.

Den tidligere redaktør på forlaget Lohse og journalist på Indre Missions Tidende Jørgen Hedager Nielsen har skrevet 365 små andagtstykker, som hver især kun tager cirka et minut at læse op. Det forekommer mig at være lige lovlig kort. De har alle det tilfælles, at der er et bibelsted, som de kredser om. De er letlæste og klare både i mening og substans. Der er en god solid indre missionsk tone over det. Man får både salt og honning, det sure og det søde, det hårde og det befriende.

Når man kigger på registeret bag i bogen over bibelstederne, som han har brugt, kan man se, at Hedager Nielsen kommer godt rundt i Bibelen. Der er selvfølgelig en klar overvægt af nytestamentlige tekster, og af disse er det især Paulus, der fylder.

De 365 små andagtsstykker er som regel tekstnære overvejelser, hvor der kun enkelte gange inddrages refleksioner uden for Bibelen. Der er enkelte forfattere og bøger, der nævnes, men der er langt imellem. Det kan give en indforståethed, der kræver et pænt bibelkundskab.

Når en andagt for eksempel uden videre begynder med at omtale syrerens Na'aman, så kræver det, at man har hørt efter i bibelhistorietimerne, og kan sin Anden Kongebog, kapitel fem. Der er nok ikke mange nye andagtsbrugere, der kommer med den baggrund.

Der er flere eksempler på en sådan bibelsk indforståethed. Det begrænser nok andagtsbogens brug, men er man inden for "flokken", kan man hente fine overvejelser.

Desværre mangler den bønsmæssige dimension. Den savnede jeg under læsningen. Det ville berige andagten og give plads til en dybere personlig overvejelse. En bøn når anderledes dybder end forstanden.

I forordet skriver Hedager Nielsen, at rækkefølgen er tilfældig. Der er ingen tilknytning til kirkeåret. Det, synes jeg, er en svaghed. Jeg ved godt, at det giver vanskeligheder, idet kirkeåret ikke er en statisk størrelse. Påske og pinse varierer tidsmæssigt, men så er det heller ikke vanskeligere. Det virker lidt underligt, at der pludselig kommer fire langfredag-andagter i træk i bogen, når det ikke er påsketid. Desuden har Hedager Nielsen syv andagter i træk over Kolossenserbrevet, så lidt system har han da lagt i det.

Når dette så er sagt, så må det siges, at Hedager Nielsen formulerer sig uden for mange fromme floskler. Det skal han have kredit for. Inden for flokken skal bogen nok have sine brugere. Det er straks værre, hvis den skal vinde nyt land for den gamle kristne aftenandagts skik, og det er en skam.